

LART

A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA

Megjelent az EDB Europäische Datenbank támogatásával.

N. László Endre

Mégsem hullott le...

A kelő Napnak
hátam fordítottam,
hátam fordítottam
a kelő Napnak,
s ragyogó arcába
azóta nem nézhetek,
s azóta nem nézhetek
ragyogó arcába!

Hibátlan harmadfű csikót,
hattyúfehéret,
hibátlan harmadfű csikót
hattyúfehéret
áldoztam néked...
És mégsem hullott le
a magas ég hava,
hogy éjszínű lovam
nyomát bétakarja...

A kelő Napnak
hátam fordítottam
hátam fordítottam
a kelő Napnak,
s ragyogó arcába
azóta nem nézhetek,
s azóta nem nézhetek
ragyogó arcába!

Köszöntjük a huszonkét éves Cserhát Kör!

Bornemissza Attila

Huszonkét éves a Cserhát József Művészeti Kör

„Emlékezés, érdemek tudatosítása”

„Egy vidéken-érlelődő, csendes költő”. — Írta Illyés 1967-ben Cserhát Józsefről, a költőről, az esztétáról, a „Nyugat” késői nemzedékének tagjáról. Neves lapokban, országos periodikákban találkozhatunk nevével. 1915. A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében született költő, a „jéggedermert gyermekkor, és a Nyírség bókrai közt elhangzó jajkiáltásaiban” érlelődött fiatalember, már korán hallatta hangját.

Társszerzője az „Erdélyi Helikon”, a „Kelet Népe”, a „Bereg” c. lapoknak. A Márciusi Front időszakában is jelentős irodalmi tevékenységet fejtett ki. A „Nyugat” egy-egy késői számában, majd az Illyés Gyula által alapított „Magyar Csillag”, „Csillag”, „Helikon”, „Új Szó”, „Ország”, és a „Március” c. lapokban publikált, az utóbbiban — mely két évfolyamot ért meg — már főmunkatársként olvasható neve a lap impresszumában.

Hat kötete látott napvilágot: *Magra sem ügyel senki*, versek, 1941; *Nyíri balladák*, 1942; *Kilépünk az Állószékből*, 1943. Ez utóbbi könyve országos visszhangra talált, és egy népből újjáéledt nagy gondolkodót sejtet. Negyedik kötete: A balsai föld. E művét a Szabadságharc 100. évfordulójára adja ki, 1947-ben. A versekben hőmpolygó trocheusok és daktiluszok sodrában, a latinos tudás és a nyugat-európai verselési stílusok szépségei tárulkoznak ki. Témájuktól eltekintve, nagyon jó-vénájú költőt mutatnak. Az „akkori” politikai rendszerben talán nagy merészség volt a kiadás, ám mégis nem lévén más díj: a József Attila pályadíj II. fokozatát nyeri. (E díj, a későbbi József Attila díj).

Cserhát Józsefnek, itt megakad a tolla, és némaságba burkolódik. Részt vesz az 56-os szabadságharcban, ezért sokáig mellőzik. Ám, később, újra hisz a humanitásban, az emberi kultúra erejében, és bekapcsolódik mint újságíró az akkori Batsányi-kultusz megindításába. Erőtlen, szép verseivel harcol, dacol az igazságtalanság ellen, és fiatalokat indít el a költői pályán. Illyés Gyula tanítványa nem tagadta meg önmagát, a kissé csalódott, az életbe belekéseredett költőt, országos díjra jelölik. 1963-ban megkapja az első *Batsányi Irodalmi Díjat*. Keresztúri Dezső így indokolt: „a veszprémi, sőt a dunántúli mezőnyben, Cserhátot láttam a legértékesebbnek abban az időszakban”...

Ez az ösztönzés visszahozza életkedvét. Klubokat alapít, kórusokat patronál, és országos mozgalmakat indít el esztétikai írásaival és kiváló verseivel. Pályája felfelé. Másodsorra is eléri azt, hogy ifjúkorának nagy költője, így, a hatvanas években újból országos hírnév övezi.

Írásomnak nem témája a kritika, csak az „emlék-megőrzés”, „érdemek tudatosítása” (Illyés), ám, mégis ebben az időszakban a veszprémi Napló irodalmi Fórumának szerkesztője száznál több gyönyörű verset ír, könyvét sürgeti az irodalomtörténet, a barátok, az íróársak. Ő, azonban,

szerény és alázatos. Megelégszik azzal, hogy közlik írásait. „Nem vágyom nagy elismerésre” mondotta nekem, még ifjú „újságírónak”, tanítványának.

Írói estékre járt az országban, és „Kiváló újságíró” címet kapott. Mindig a kisemberek problémája érdekelte, a lélek belső élete. Úgy közelíteni az emberhez, hogy az ne legyen bántó, de segítőkész. A szegényeket kereste, a szociálisan elnyomottakat, a bánatban, keserűségben élőket.

1969-ben egy bulgáriai tanulmányútra küldték. Érdekelte a bolgár népköltészet, és a magyarokkal való esetleges rokonítás, stílus, nyelv. Már nem tért vissza többé. „A tengert szeretném még látni” mondta, láthatta, ám a tenger nagy kerítő... Hazafelé tartó útján, elérte a szörnyű kór: szívinfarktus. Senki sem látta többé... Mégsem zárult le költészete, mert volt, van és lesz aki emlékezik Cserhát Józsefre, e szelídhangú, mélyérzésű, kitűnő költőre...

Cserhát József

Kilépünk az Állószékből

(Rapszódia-részlet)

Tanulja meg, mit maholnap Hirdetni fog a tett, a dal.
Hogy nem homokra épít ezután a csillaghódító magyar,
hogy zúg a vér, akár a víz ha örvénylő sodra pariba mar...
s holnapra elmarad mögöttünk a szívet bomlasztó kanyar.
Holnap úgy árad út az élet, s gyűléseken úgy ég a tűz;
hogy abból már a bús paraszt is Valamit végre kibetűz;
úgy ég a tűz, hogy hangosabb lesz a sutogó szomorúfűz;
nem ül meg lent a parti fecske, hanem egész nap legyen űz.
Megindul út a gyermekáldás, a termőföldek giz-gazán
erőt veszünk, mert megtanultuk, hogyan kell bízni igazán.
Tudjuk, ha van mivel tüzelni: nem hűl ki a tüzes kazán,
a holnap hozhat pusztulást is:
Magyarország, az én hazám.
Milyen sas az, mely nem sasokkal, hanem vércsenéppel érez?
Milyen kocsis, ki partra hajtván, féket ránt a kerékhez?...
— Népem, örülj, te most sem nyúltál:
a hazugság fegyveréhez...

1969-ben, a veszprémi ifjak, egy bús temetés után, engedélyt kértek, hogy az önálló „Veszprémi fiatalok irodalmi klubja” felvehesse a Cserhát József nevet. Szép, ünnepélyes irodalmi est után, a költő édesanyja, és élete párja: Ihász-Kovács Éva költő, megadta a név viselésére a jogot. 22 évvel ezelőtt 1970. januárjában megalakult új formájában a „Fiatalok Cserhát Művészete”. Célkitűzései közé tartoztak Cserhát József költészetének, nevének fenntartása, érdemeinek tudatosítása, a nyugatos mozgalom továbbvitele, s a láng, Batsányi lángjának ébrentartása, amiért Cserhát József költő, esztéta, író küzdött. Ez részben megvalósult. Ebben nem kis része van a Társnak, Ihász-Kovács Évának, a költőnek, aki kezdettől fogva fegyverkezett és szívósan harcol, hogy fennmaradjon a kör.

Igaz, sok volt a buktató. Sok-sok támogató elmaradt, nagyon kevesen maradtak az alapítók közül. Őket nem csábította át másik társaság, sem politikai irányzat, mert aki

hitet tesz az maradjon a Hitnél. S így, 22 év elmúltával, nagyon szimpatikus magatartást észlelni a Kör előharcosai között.

Meleg, családiasság, szeretet, és műhely. Öntevékeny baráti tömörülés, vagy ahogy a Széchenyi könyvtár kritikus írója: „egy nagy szabad, művészi társulás”. A pártállam idején többször szanálni akarták, nem volt elég pártszellemű. Hat éven keresztül a Kör illegalitásban is, de működött.

Nagy festők: Kórusz József, Osváth István, Erdélyi Tibor; nagy költők: Fodor András, Csányi László, Pákolitz István, Csorba Győző, Tandori Dezső tettek hitet Cserhát szellemének fennmaradásában. 1981-ben Tandori nagy lélegzetvételű esszét írt Cserhát művészetéről, s verseit: „házánk becses kulturális értékének” tekinti.

Pákolitz István: „Cserhát költészete megéri azt az erőfeszítést, amit tesznek érte. Én, igazán segítem mindazokat, akik Cserhát szellemében alkotnak, és irányvonalába tartoznak.”

Csányi László: „Cserhát megérdemli azt a fáradozást amit érte tesznek, segítem a Kört amiben csak tudom, kitartásuk, igyekezetük, érzem nem hiábavaló”...

S végül, de nem utolsó sorban, Fodor András: „Ismerem Cserhát Józsefet, nagyra tartottam költészetét, szép fáradozás minden amit érte tesznek. Amire képes vagyok, azt megteszem, segítem munkájukat”...

A Kör 1980-ban kapott végleges helyet a Petőfi Művelődési Központban, II. kerület Máriaremetei u. 80 sz. alatt. Itt havonta egy alkalommal irodalmi matinét tartunk, ahol képzőművészek, kezdők vagy már „profik” mutatják be alkotásaikat. Az évente megrendezésre kerülő nagy színpadi műsorokon előadóművészek, színművészek — patronáló tagok — tolmácsolják tagjaink munkáit.

1990–91 év, szép példát adott. Keres Emil, Bodor Tibor, Jáki Árpád színművészek érdeme, hogy a kör 20 éves fennállásának jubileumára színvonalas műsorral emlékezhettünk.

A kör tagjai festők, grafikusok, fotósok, írók, költők, és külső tagok, népművészek, amatőrök, és művészetkedvelők. 105 tagja van a művészkörnek. Huszonkét éves a kör, ezévben ünnepeljük, és nagyon szeretnénk megmutatni, hogy eddigi munkánk nem volt felesleges! Ihász-Kovács Éva gyönyörű sorai áttetszenek a halhatóság és a halhatatlanság felett:

„Az én ruhám, a gyönyörű remény, bátran viselem, több bűnöm nincs” Zsazsa c. verséből.

A Kör vezetősége:

Ihász-Kovács Éva főtáskár, és költő.

Németh Dezső h., a Lant főszerkesztője.

Osváth István a kör elnöke, grafikus.

Bornemissza J. Atilla a kör vezetője, költő, újságíró.

Dr. Érsek Ervin jogtanácsos, a kör jogásza.

Dr. Farkas Tibor a kör h. vezetője, műfordító.

Dr. Molnár Katalin szervező, a Magyar Vakok Szövetsége főtáskára.

Bánfalvi Anna hegedűművész, zenei vezető.

Bánfalvi Béla hegedűművész

Kricsfalussy György tífestő, mb. munkatárs.

A kör eddigi kiadványai: Kricsfalussy György: *Tokajtól-Heidelbergig*, *Amulett*: versek, *Megsejtett szavak*: antológia, *Akit megfest a szívárvány*: dokumentumregény, *Térj vissza Judavid*: meseregény, *Fénylő fohászok*: versek, *Kiáltás*: a kör korábbi újságja, *Bencze József: Hátamon csillagbattyúval*, versek.

Előkészületben:

Ihász-Kovács Éva költő életrajzi munkássága;

Találkozásom Máriával és Babilissal,

Kricsfalussy: *A Tűfestés titkai*,

Dr. Oláh Andor — Bornemissza J. Atilla: *Zooantropokognózia*

Németh Dezső: *Válogatott versei*.

Ihász-Kovács Éva

Boleró

Geiszler József festőművésznek

Micsoda forradalom;
az úton, Marseilles-t éneklő tulipánok,
kik áldott esőben menetelnek;
a percnyi élet reményében;
a sosem-szégénylős, tavaszt-mondogató
fekete-zakós rigó...
— Hej, te madár!
Nincsen falad panelből,
mégis véded magad,
ragasztod kis házad sárból,
s viszed a napszínű szalmát
torony-daru csőrrel s kivárod
az apró, kedves tojások kopogását,
— lányod, fiad szülessék!
Nem kell panelház,
megállsz-megülsz a fákon,
— én zászlókra nyomtatnám énekeid,
— tavaszt-kiáltón, —
én nem lövetnék a tulipánok tömegére,
szirmaik szállnak a szélben,
akár az orgonák hegyibeszéde,
akik fehér meg lila habokba öltözködnek,
— akár a tenger!
Emberfelettien szép vagy, Kikelet,
akár a kisdedek....
Akik az anyák
évszak-metróiból kiszállnak...
S kiabálnak, hogy süssön a nap!

Hívja az EDB Képviseletek telefonszáma! Gratiz információk!

Szederinda-szerelem

Szederinda-szerelem
felfut derakadra,
tűröd talán szelíden,
talán megriadva.

Felszalad a szerelem
ujjad ág-bogára,
megpendül az ághegyen
gyűszű-koronája.

Gyertyalángok körmeim,
kezed gyertyatartó,
hullana a hermelin
pusztába a jajszó.

Délkör prémes peremén
ezredévek csöndje,
pergamenje a remény,
elszakad zörögve.

Szederjesen, szedresen
és viaszfehéren
menekül a szerelem,
sikolt a szemérem.

Mert magányunk lesz a kő,
önzés a habarcsa,
Bábel tornya a jövő,
épül zűrzavarra.

De addig az élvezet
félelme és vágya
fűrtöt ejt a két kezéd
szedreskosarába.

Szederinda-szerelem
felfut derekadra,
tűröd talán szelíden,
talán megriadva.

E korban

Úgy forogtam én e korban,
mint a kés a köszörűn,
szikrázó kövön csiszoltan,
sziszegve és keserűn,

úgy forogtam én e korban,
mint üres fogaskerék,
másokhoz sosem csatoltan,
futva a magány körét,

úgy forogtam én e korban,
mint a ventilátorok,
tisztá levegőt akartam,
és a porban táncolok.

Bornemissza-J. Atilla

Sírás

I.

Könnyek a terítón
térkép a gyöngyházkönyvből
van miért sírni
Talán csak én sírtam így
talán az istállóbeli Jézus
talán a megszületés fájt
jobban-szebben a halálnál...

Sírás

II.

Ezzel a széllel utazom
kivert kutya a téiben
kajla fülemből talpamig
avitt hó hull rám észrevétlen

Mégegyszer tudnék felugatni
és talpat nyalni sose kéne
nyakörvem kopott viselem
kis kutya-házam szégyenére...

EDB

HA ÁRUT KERES,
HA VALAMI ELROMLOTT ÉS JAVÍTANI KELL,
HA ÚJAT AKAR KÉSZÍTTETNI,
HA UTAZNI AKAR,
HA EGÉSZSÉGÜGYI SZOLGÁLTATÁST KERES,
HA TANÁCS TALÁN

1 333 858

EZT A SZÁMOT JÓL JEGYEZZE MEG!
Budapesti képviselő.

Szemredőny mögötti

Rátehetném
régi slágerek ízére
kottájára a csókod.
A magadét mondd,
szíved magnóján
feltekercselt
fele érzélem
fele meg sex.
S várod a pillanatot
mikor tested s lakásod
vélem megoszthatod,
és addig építjük a magunk
kapitalizmusát
amíg
elérünk a
Semmibe...

Hallod-e szőke lány!

Hallod-e szőke leány,
megtérni testem idetérdel
zarándok a Perc most imádkozz
hadd legyek egy sejt a Tiéddel
Legyen a holnapi napnak
ismerős krónikása
Ne sajnáld Perc-magadat
létét kinyílt rózsá se bánja
Hallod-e Hegy s Völgy Tisztaság
ezt a Csöndet Most ez zenéljen
s ez a mag ha kikel a földből
test-palotád mondja, hogy éljen
Látod-e ködbeveszett
sugarát rázza az Alkony
s hogyha nem talál szíven el
szemem — lámpásnak — odatartom

Németh Dezső

Csend

Bomlik órákon át.
Néma fájdalom égeti bokrát,
Vérző tüskékörömmel fejti a csokrát.
Rög nyög' a földben ajt.
Nedvét gyökerek fatüi szívják,
Nyelő rostok örömmel isszák
Cseppjeit míg a fa hajt.
Lassan vérzik a bimbó.
Lassan bomlik a bomló.
Bomlik órákon át.
Néma fájdalom égeti bokrát,
Vérző tüskékörömmel fejti a csokrát.

Fenyő, te édes,...

Fenyő, te édes, szomorú...,
te vagy az ékes tisztaság,
benned jóság a bú, ború,
maradj nekem majd így tovább!

Környeznek fák s e szép tuják,
te csak állsz csendben, hallgatag;
tested üde és zöld az ág,
s örök, hű színed megmarad.

Keresztbe törnek ágaid,
melyekből rügyed felfakad,
így őrzöd álmod s álmaid,
hallgatva versem egymagad...

Örök hűséget súgysz nekem,
üde vagy, mint a leveled;
hallgasd meg szívem, énekem,
s maradj meg nekem és neked!

Fertőszentmiklós, 1989. július 1-én.

Érsek Ervin

Tihanyi emlék

Ha megkérdeznéd; —
melyik perc volt a legszebb?
Nem tudnék felelni sem.
Az emlékezés patakja
bővizű, — termékenyíti szívem.
Heggyé magasodott
bennem az öröm, —
barátom lett e táj ott.
A fényt egyszerű szavakkal köszönöm,
Világos volt. Világos.
Az Idő óramutatóján a Perc
ezüstös mozdulat,
végtelenbe viszik
csattogó sínek
tündöklő Arcodat.
Mégsem halványulsz...
Órízlek a csenddel...
úgy maradsz... ahogy voltál...
Emlékeim felszentelt csarnokában:
— Tihany — virágos fehér oltár!

Egy mai „Máté” evangélista

Én, Atyám, Istenem, — szól az ének és hol tisztán, hol rekedten énekel. Vadonatúj hegedő illeszkedik hófehér-rabbi-szakállához és a kilencven éves aggastyán, próbálja hangjához szelídíteni a hangszerből-kicsalt hangokat. Nem tudunk körülnézni, csak ezt a hangot halljuk. Megkövülten állunk. Romház. Még a háborúból itt maradt emlékek, bombasérülések és valaha kőház sóhajtozik, ahogy a szél fújja. A konyha füstös, penészes. Por és kacat mindenfelé. De a vak hegedős csak húzza-húzza, akár Vörösmarty: Vén cigánya: — majdnem bólintok — „Húzd, ki tudja meddig húzhatod”...?

Ablak. Valaha az volt. Ma, pókcsalád lakja a réseket. Idetelepültek. Akár egérkéék, ők is jól megférnek öreg hősünkkel, aki hol gyökereket, hol meg vadsósokát, mert...

— Igen. Növényevő vagyok, vegetáriánus, — vallja, miután befejezte a zsolnákat, s mi is kitántorgunk a lakásnak nevezett, több szintes romhalmazból. — Dehát, miért? Miért is van így?

— Senkim sincs. 30 éve egyedül élek. Voltam vendéglős, meg revizor, de a szemem, tudják? Kilótték az első világháborúban. Most meg az önkormányzat ad járadékot, meg a Szövetség. — Hála az Úrnak! Hirtelen odafordul felénk!

— „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert a lélek kész, de a test erőtlenség!”... — Ismeritek-e Mátét, az Evangélistát? — Én tanultam azt. Négy érettségim, meg három egyetemem van. Orvos is lehettem volna, de semmit sem tudtam befejezni.

A székfűbors a gaz között terem, akár az apró paradicsom. Lugas is van. Szép tőkéék csavarodnak, tekeregnek fölöttünk össze. Kőrök mindenfelé és kövek. Egy világrendszer forog a nagy terméskövekben, forog az emberi agyvelő, sok-sok szürkeállomány. Gondolkodunk. És ocsúdás? Rádió. — Három is van belőle. Csavargatja. Az egyik adón felhangzik egy természetgyógyászati műsor: — „Legeyen Ön is vegetáriánus. Mert azonkívül, hogy a húsevés erkölcselen és halálosan veszélyes, Isten ellen való véték, mert megmondotta Mózes szájával: Mindent egyetnek csak húst ne egyetek”. Az embernek nincs tépőfog, s azonkívül a hús okozza a rákot, a magas vérnyomást. Vegyen példát Leonardo da Vinciről és Goethéről, ők is vegetáriánusok voltak és magas életkort értek meg...” Bányász Kató beszélt Rómából...

— Látják, hallják? Nekem van igazam. A tépőfogak csak az állatoknál alakulnak ki, az ember növényevésre teremtdőtt. Nem akartunk vitába szállni, hisz természetesen neki van igaza és mi élünk helytelenül, természetes, hogy a hús nagyon sok rossz hatásairól magunk is meggyőződünk.

Megmutatja póklakta szobáit, társbérletét. Az egérkéék, gyorsan szaladnak a rozzant bútorok alá, romok közé. Géza bácsi tapsol. Nagyokat.

— Lemérgezték. 200 darab injekcióval az idegostályon, — mondja s a lábára mutat. Persze. S képzeletben feltűnik a jószágos orvos Dr. Ballagi Farkas főorvos, aki a kapuvári érostályon, még külföldieket is fogad, mert manapság sokan szenvednek schlerózisban. Ezen az osztályon, talán még Géza bácsi lába is rendbe jönne, s friss erőre

kapna. — Dehát nekem nincs semmi bajom, úgy örülök az életnek, hogy rögtön kiugrom a bőrömből! — Így, az öreg!

Felszisszenek. Pók Salamon, Géza bácsi társbérletje csípett meg.

— Hol van most Máté evangélista? Hát persze, erre is tud elixírt.

Ecetet hoz a jó öreg. Úgymond ez mindenre jó!

Igyanak sört, kóstolják meg a boromat. Finom! Ezt szabad. Máté is ivott. Meg Krisztus Urunk is az „Utolsó Vacsorán”. Inkább a víz mellett döntünk. Apró nyomok. Először feltölti az ember, majd másfél óráig nyomogatja, ráncigálja. Aztán... Szent László-i csoda: igazi víz jön belőle és Géza bácsi mosolyog. — Ezt a kutat is én ástam. Meg a házat is én építettem, a kőműves amit csinált, szuster munka volt. Itt vannak a kövek, nézzék meg ezt a falat. Óvatosan bujkálunk a romok közt, mert hátha megindul a kőlavina. De a kövek engedelmesen lógnak, közöttük rossz felöltők, néma tanúi, vagy vádlói egy letűnt kornak?! Búcsúhegedűszó!

Lutheránusnak keresztelték,...de én a szombatot ünnepelem. A szombat szent nap. Olvasnak bibliát? És az olajfoltos, gyűrött Károlyi fordításra mutat. Ezt lapozom. — Ezt nézegetem — mondja —, bár nem látom mi van benne, de tudom kívülről. Nagy az Isten hatalma, azért adta ezt a demokráciát is, hogy a szegény vak hívó is kapjon segítséget.

Búcsúzóul a zsolná mellé a virág... Megígérjük, hogy máskor is eljövünk, és valami vigasztalót szeretnénk mondani Géza bácsinak, őt nem kell vigasztalni. Fütörészve szép életéről, előkaparja a fehér botot és megindul velünk. Még ő kísér ki az állomásra. Gondolkodni! Még ma sem ocsúdunk fel. Hány, kényelmes, jóban és mindenben pátyolt ember, ifjú és öreg, vehetne példát erről a vak hegedűsről. Nem is volna köteles mindenki romlásba költözni. Pókokkal és egerekkel társbérletben lakni. Az életmód, az öröm ami a 90 éves emberből árad. Még akkor is, ha így él? Valami ösztönös természetességgel megérezte, hogy „így” kell, „ez a jó”, és mindnyájan a zsíros ételekre gondolva neki adhatunk igazat.

Az öreg remete pedig mosolyogva és tépőfogak nélkül eszi a szóját, a sóskát, a gyökeret, meg mindent, ami növényi... Mit is mondhatnék erre?

Egészségére!!!

EDB

HA ÁRUT KERES,
HA VALAMI ELROMLOTT ÉS JAVÍTANI KELL,
HA ÚJAT AKAR KÉSZÍTTETNI,
HA UTAZNI AKAR,
HA EGÉSZSÉGÜGYI SZOLGÁLTATÁST KERES,
HA TANÁCS TALÁN.

Hívja az EDB képviselőit!
Telefonszámok a 14. oldalon.

Versszimfónia

Csillagporú országutakon
lábad nyomát most is kutatom
vágykerekes álmofogatom
lelhetelen tájon zavarom.
Rejtelmekbe búvik a szemem.
kőkabátban fázom a hegyen
szembogarak röpte dönög
fényfullánkok mérge csöpög.
Kérde a szél hosszú nyelve:
hol rejlik illatok selyme?
És míg a szél szája fecseg
illat a földre csepeg
rög-gyerek szája nevet
csalja a hosszú szelet.

Inalva fényzarvó évek után
siklik a vágytalpú szán.
Kergeted dombokon hegyeken tereken
nem leled elnyeli hömpölygő végtelen.
Az éggolyó üvegén iramlón fut a fény
és csodás kék kupolák
alatt szél-fuvolák
bariton csengettyű orgona hangjai
hajlékony szákkal átszövik üvegét.
Kérd vissza álmod
harmatos csokrát!
Neked kell menned hiába várod
hogy megleled másod:
ikerré válva éveken át.
Erdőbe kerget az út.
Erdőbe húznak a fák.
Lefognak csöndkalodák
s illat a hajadra fut.
Vágyaid ökrét köti a lányra
hajfonat kötéllel hófehér ágyhoz
s szerelme szénáját szálazza szád
úgy érzed virágos lombos a fád
és egy búsképű ördög elátkoz.
Aranyad rejti a kő.
A bazaltot fejt a kéz.
A szerencse szemedbe néz
de árnya a szívedbe ló.
Ne add fel mégse,
nem köti szél se
magát a sáshoz.
Az éggolyó üvegén

iramlón fut a fény
és csodás kék kupolák
alatt szél-fuvolák
bariton csengettyű orgona hangjai
hajlékony szákkal átszövik üvegét.

Forrás torkán csurran gyöngyöd
friss csobogását szádba öntöd
árnyékra fekszel álmod látsz
csillagfenekű lánnyal halsz.
Árnyéklepedőd-égni kezd
rávilágít a holdgerezd.
Feküdtem ágyon égő rózsán
éltem egérként aranymorzsán
sasként szálltam szívárványra—
hóból kacagó kóbor lányka
fehér ujja lángot vet
szikráztat jéggyöngyszemet.
Jégcsapfuryám megfűjtam
lányka szívébe elbújtam
Morcos hölgyem hóból volt
olvadt mikor megcsókolt.
Elolvadt én ottmaradtam
szikráztató téli fagyban.

Lépeget az éji páva
nádszál-fényből van a lába
csillagfűrtös tollán ég
a sötétlő messzeség.
Elfut az égen —
gyöngysűrűjében
habzik a felhő dombja
hogyha-e lányka
villám nyomába
hajkoronáját bontja.
Bújok az éjbe
mélyfeketébe
rejtőzöm rózsabimbóba.
Virágkorsó rejti álmod
bűvöslépésű nászos táncod
veled hálni jó volna.
Csobogó patakok
ölébe szaladok
hangot lopok nyelvemre
csengésben álllok
nagyot kiáltok
vizetkacagó felhőkre.

Nyomdai munkák tervezése, kivitelezése: szórólapok, névjegyek, meghívók, könyvek, prospektusok, jegyzetek, katalógusok, juxtatómbók, reklám és propaganda anyagok.
Könyvelési munkák vállalása: naplófőkönyv, egyszerűsített és kettős könyvvitel.
Minőségi munka, elérhető áron!

T.: 276-8822/147-203

Tűzország

Gyermekkoromban mindig irigyeltem a felnőtteket, mert ők fölmehtek a templomtoronyba és egész nap onnét föntről nézegethették a környéket. Mi az, hogy nézegethették? Az volt a dolguk. Amint elkezdett érni a búza, elrendelték a tűzorséget. Nappal az asszonyok, éjjel a férfiak őrködtek. Dohogtak is miatta eleget: „nem elég az adó, meg a beszolgáltatás, még a toronyba is fölrendeli az embert a tanács...” Talán ha nem lett volna kötelező, meg nem írták volna rá a papírra, hogy „elővezetés terhe mellett...” Csak az orvos által igazolt betegek úszhatták meg a tűzorséget, de őket is megnézték; valóban ágyban fekvők-e.

Egyszer sikerült nekem is följutnom. Anyámnak vittem ebédet. Lejött értem és föl vitt magához oda, ahol a harangok is voltak. Megengedte, hogy az ablakból szétnézzek a látszóvön keresztül, mert az őrségnek azt is adtak. Csofálatos látvány tárult elém. Mintha előttem úsztak volna el a hajók a Dunán. Aztán láttam a strandon a szomszéd fiút, a Jancsit. Éppen fejest ugrott a hajókikötő dokkjáról. A másik ablakból kapáló asszonyokat láttam a kukoricaföldön. Egy kalapos férfi meg éppen a fattyút dobálta a kocsiderékba. A lovakat egy fához kötötték ki legelni. Távolabb a vasútállomás. Szinte hallottam a vonatkerekek csattogását, pedig több, mint öt kilométerre volt. Aztán hirtelen ötlettel belecimpaszkodtam a harangkötélbe. Majdnem megkonult. Akkor aztán anyám gyorsan összeszedte az edényeket és hazaküldött. Hiába rimámkodtam, többé nem engedtek föl a toronyba.

A következő őszön egy tűzoltó jött el hozzánk az iskolába és azt mondta, lehet jelentkezni úttörő tűzoltónak. Nem kell félni, bennünket nem visznek el tüzet oltani, csak a fecskendő szerelését gyakoroljuk, meg az elméletet. A szabályzat a legfontosabb — Elvisznek a tűzoltó versenyekre, meg még egyensapkát is kapunk.

— Tűzországba is mehetünk? — kérdeztem.

— Még hogy mehetek? — kérdezett vissza. — Ti lesztek a parancsnok segédtszjei. Óránként ellenőrzitek az őrséget. A moziban meg külön szolgálati helyetek lesz a délutáni előadásokon.

— Akkor én megyek — ugrottam talpra. — Tessék fölírni a nevemet!

Így lettem úttörő tűzoltó. Hamarosan kiderült, hogy nem bírom el a kocsifecskendő nyomótömlőjét, s kineveztek rajparancsnoknak. Én vezényeltem, a többiek meg futkároztak a hatalmas tömlőkkel.

Aztán eljött a várva várt nap, beosztottak tűzországba. A tanácsházán kellett jelentkezünk a parancsnoknál. Civilben ő volt az adójegyző. A falubeliek legalábbis így nevezték.

— No, fiam — mondta, az lesz az első feladatod, hogy ellenőrződ, készenlétkben áll-e a fogat. A lovak föl-szerszámozva, a lajt föltöltve vízzel, a kocsifecskendő menetkészen a szertárajtóban. Ha ez megvan, fölgrasz a toronyba és megnézed, ott van-e a két asszony.

Mindent rendben találtam, csak a toronyban ült egy asszony.

— Hol a társa? — kérdeztem, ahogy a parancsnok kioktatott.

— Tudod, kisfiam, a Piroska nénéd beteg. No, hogy is mondjam, hogy megértsd? Szóval terhes. Gyereket vár. Azért nem jöhet föl a huzatos toronyba.

„Hohó, ez rá akar szedni engem!...” gondoltam. Pont akkor várja azt a gyereket, amikor itt kellene lennie? Különben is, nem mindegy hol vár, ha már egyszer várnia kell? Mintha az ura nem szólhatna föl, ha megérkezik... Nem tetszik nekem ez a dolog. Megmondta a parancsnok, hogy nagyon vigyázni kell velük, mert mind sumákol. Még arra is képesek, hogy föl váltva leszökjenek a toronyból és megfőzzék otthon az ebédet. Hangosan azonban csak ennyit mondtam:

— Szóval belebetegedett a várásba? No jó, majd utána nézünk...

Jelenttem a történeteket a parancsnoknak. Cifrán elkáromkodta magát, aztán kiüvöltött a hivatalsegédnek.

— Andris bácsi! A szentségit, jöjjön be azonnal!

Az apró természetű kisbíró úgy pislogott, mint a rimóci nyúl.

— Tessen parancsolni!

— Kivitte az idézést a Bognárnénak?

— Ki én, ahogy meg tetszett parancsolni. Itt a tértivevény, alá is írták — kotorászta elő a zsebéből a papírlapot. — Csak az elnök úr elküldött a boltba, azért nem volt még érkezésem átadni.

— És mit mondtak?

— Hát azt, amit a múltkor. Állapotos. Az Isten két szeméért föl nem megy a toronyba, mert hogy félti a gyereket. Már megbocsásson, de én sem engedném így föl az asszonyt...

— Sok a szöveg, öreg! Biztos, hogy állapotos a nő? Látta?

— Én nem láttam, csak az urával beszéltem, de hát miért hazudna?

— Miért, miért? Hát az adót miért nem akarják fizetni, meg a beszolgáltatás elől miért dugják el a gabonát? Nagyon egy húron pendül velük, öreg!

— Dejszen én csak azt mondom, amit ők mondtak...

— No jól van, elmehet, öreg, de jó ha tudja, hogy figyelem magát. A múltkor is nagyon gyorsan híre ment a faluban, hogy jönnek rekvirálni a járásiak...

Az öreg nagybólogatva kibátrált az irodából, az én parancsnokom meg vállalmra tette a kezét és így szólt hozzám:

— Te leszel az utódod, ha megvénülök. Derék gyerek vagy, fiam. Most viszont egy bizalmas, politikai feladatot bízok rád. Megmutathatod, milyen tűzoltó vagy. Elvállalod?

— Hát ... — hebegtem, s egyre azon törtem a fejemet, mit is jelenthet az, hogy bizalmas, meg politikai feladat. Meg az se hagyott nyugodni, miért kell otthon várnia Piroska-néninek azt a gyereket, és miért nem tetszik ez az én parancsnokomnak? Hiába no, bonyolult a felnőttek világa... De nem mertem megkérdezni, mert még képes visszavonni a tűzorségból...

— Hát persze, hogy elvállalod, ha én mondom — biztatott. — Szóval elmész a Bognárékhoz és megtudod, hogy valóban állapotos-e az asszony. Ha nem, úgy megbüntetjük, hogy belefeketedik. Érted? Szedd a lábad! Az egyik itt, a másik ott.

Mit tehettem volna, bekopogtam Bognárék ajtaján. Piroška néni éppen söprögetett a konyhában. Illedelmesen köszöntem, ahogy illik, aztán csak álltam, mint szamár a hegyen. Fogalmam sem volt, hogy kezdjek hozzá.

— Mondjad, mi szél hozott? — kérdezte.

— Bizalmas, meg politikai feladat — mondtam fontoskodva.

— Nofene! — csapta össze a kezét. — Csak nem rek-virálni jöttél?

Azt azért nem, de ez még annál is fontosabb.

— Mondd már, küsszomszéd, mert kifúrja a kíváncsiság az oldalamat!

— Jó, elmondom, de csak Piroška néninek. Nagy veszekedés volt a tanácsnál, mert az Andris bácsi nem tudta megmondani, hogy Piroška néni állapotos-e vagy nem.

Fülig pirult, úgy kérdezte:

— Az a rohadt adójegyző kutakozik utánam?

— A parancsnok. Azt mondta, jöjjenek el, és tudjam meg, tényleg állapotos-e Piroška néni.

Meg azt is mondta, hogy ha nem az, úgy megbünteti, hogy belefeketedik. Hát ez a bizalmas, politikai feladat. Tessék megmondani; hogyan lehet azt megtudni, hogy valaki állapotos-e?

Az asszony hirtelen mozdulattal fölkapta a söprűt és már-már fejbe vágott vele, amikor félúton megállt a keze. Megsimogatta a fejemet és így szólt:

— Menj szépen vissza, kislíam, és mondd meg annak a csirkefogónak, hogy máskor a jó édesanyjának adjon ilyen bizalmas, meg politikai megbízást, annak a sánkháji táncosnőnek! Lódulj, míg ki nem söprűzlek!

Az ajtóból még hallottam a dohogását.

— Még ilyen aljasságot!... a gyerekekkel akar megnézetni, hogy állapotos vagyok-e...

A parancsnokom éppen a verandán sütkérezett, amikor visszaértem.

— Nos, mit intéztél, kis parancsnok?

— Tessék mondani: a parancsnok bácsi mamája tényleg táncosnő volt Sankhajban? — kérdeztem vissza gyanúlanul. De ezt sohase tudhattam meg, mert alig tudtam elfutni a pofonjai elől.

Apám az ebédnél a szokottnál is szótlanabb volt. Aztán egyszer csak rámemele a tekintetét és indulatosan megkérdezte:

— Tudod te egyáltalán, mit jelent az, hogy valaki állapotos?

— Nem — vallottam be töredezve.

— És azt, hogy mi az a sankhaji táncosnő?

— Azt sem.

— No jól van, máskor ne ártsd bele magad a felnőttek dolgába!

Igy ért véget az én híres tűzoltó parancsnokságom, és soha nem tudtam meg, hogy Piroška néni valóban állapotos volt-e, vagy csak a toronyórséget akarta elkerülni. Igaz, amikor megmondták, mi után kutattam, úgy elszégyelltem magam, hogy éveken át nem mertem a szeme elé kerülni. És akkor már az se érdekelt igazán, volt-e táncosnő Sankhajban az adójegyző édesanyja.

Bodor Miklós

Álmod terel felém

Selyem füvek hátán
lélek csengője száll.
Szívembe élő világ,
ahogy ébred a táj.

Erdő szélén kis patak
amíg lassan folydogál,
a forró nap vizére
tüzes nyilat dobál.

A Nap égi báránya
földön fényben lefelé.
Sajgó szívem hűsége
felém álmod terel.

Felhő árnya felettem
álmosan menetel.
Boldog jövőbe látok;
a párom te leszel.

Sárközi Árpád

Beának

Könnyű volt veled a délután
szerelmem Beáta.
Mézet ígért az akácillat,
S próbálgattuk egymást
meddig vagyunk még
fokozhatók.
De maradjunk mégis itt a
Földön
nem röpködhözünk.
Nézd, amott a toronyházakat is
emberek építették.
Nem tudtalak aranyba öltöztetni.

Ígéretes kertet sem
vásárolhatok most köréd
szerelmem Beáta,
mégis vidd magaddal
arcod körvonalát,
bár idővel ez is...
Színes képet
soha ne hívj elő rólam
ha egyedül fekszel ágyadon,
ha arcodra csöppen az éj sötétje,
szerelmem Beáta!

Kis kárpótlási irkafirka

Már a gázt árkolják
s túrják az utat,
a mérnök úr új szegé-
nyek zsebében kutat.
S hogy hull le a hó!
egy fél világ vele,
ó, szemfedőm a szélben:
MÁLE TOPOLE!

Városrész lesz e rész
is, ha enged fagya,
ha bütykölt keverőgép
sír majd, s talyiga.
Házalók rózsákkal
s rongyokkal tele
—: pelenkák. Velük-hatsz meg,
MÁLE TOPOLE,

ha újra kizöldülsz,
mint a fű, mint a fa?
Nekem a Boldogság vol-
tál még —: „BALLA TANYA”:
napraforgók szárnya
s szilvafák szíve —
mit sem tudva, hogy te vagy
MÁLE TOPOLE.

Tököli jó rácsok,
csizmás bunyevácok
mondták mezőcskének ezt —
— Azt! a mennyországot.
Nekem Papa voltál,
szent asszonyok neve:
Juli, Erzsébet s Mari:
MÁLE TOPOLE,

„kismező”, miután
kavicsig forgatva
tanya lett belőled — s
végül: k u l á k l i s t a.
Gazdáját rugdosták
s ott bógtem vele —
Ó, hol vagy BALLA TANYA,
MÁLE TOPOLE?!

Fakult telekkönyvnek
színe, szíve sincs,
s néhány elnök, volt el-
nök most gazdagodik:
épül HALÁSZTELEK
új utcája, tere —
Beton alá tömködünk,
MÁLE TOPOLE!

(1991. dec. 10.)

Szerelem és rózsák

Szerelmem, nézd a rózsák
színeikben pompáznak,
leveleik — szerelmes isten —
esőben áznak.

Szerelmem, halld, fúj a szél,
felesel fűvel-fával,
szívedben keres zugot
szerelmes dalával.

Szerelmem, szív és lélek
mozdul bennünk, virág vagy,
s együtt vagyunk szerelmes
hajladozó ágak.

Gödöllő, 1971.

Dékány Károly

Párizsi tavasz

Színes volt a tavaszi Szajna,
szürke vizén olajfoltokat
ringatott és fent a fák alatt
őgyelgett pár szerelmes diák.

A bulmisi óra sietett,
velem együtt nyúzta az időt
— azt a korbely, vén semmittevőt —
mert együgyűn cammogott a rest.

A vén clochard Ave Máriát
sírt a Café de la Gare előtt,
a parton túl patinás tetőt
mosogatott már az alkonyat.

Rostokoltam, Lisette-re vártam.
— Ó a város másik peremén
dolgozott és este jött szegény,
hogy tenyerébe csókoljam magam.

Németh Éva

Vendéged voltam

Vendéged voltam a szóra,
aztán az ölelésre, csókra.

Vendéged voltam valami másra,
szerelemre, holtig maradásra.

S hogy rég volt, azt tudom,
de úgy, ahogy van, azóta fájlalom.

De akkor is, most is,
azért is VÁLLALOM.

Zalai erdőben

Zalai erdőben bujdokol a Nap.
Tűnik: s előbukkan, cicázik, szalad.

Zalai erdőben bujdosik a vágy.
Sajog —, nem találhat másutt szebb hazát.

Zalai erdőben szarvassá legyek,
Rejtsenek horhosok: Zalai hegyek...

Itt örökké csönd van. Ragyog ami volt.
Ifjúságom tükör: — S ragyogtatja Hold.

Josephus Tusiani

Költészet

Tűnnek a csillagok és földünk örök éj beborítja?
Titkos fény szövű át hévvel a lelkemet is.
És ha zápor özönnel mind letarolja virágunk,
eljő fénylő gyöngycseppjeivel a tavasz.
Hogyha a fennkölt dal eltűnik s hangja madárnak,
rejtelmes zene még ömlik a lelkemen át.
Majd ha kipusztult minden, a lángom akkor újul meg,
és a világvész — miért? — nekem új életet ad.
Fény, zene és te: tavasz gyönyörű, szeretett koronája,
majd te megújítod, mit sebes óra visz el.
Csak te maradj meg LANT, KÖLTÉSZET —
csak te maradj meg:
élve ne láthassam földieim nyomorát.

Garai István fordítása

Garai István

Újabb levél Josephus Tusiani
költőbarátomhoz

Ó barátom a Föld másik felén, ne neheztelj,
hogy évek múltak el, és én nem írok Neked.
Nehéz béklyók vannak a lelkemen, hiszen fia vagyok
egy megnyomorodott Duna-menti népnek.
Az ország kísérleti telep lett negyven évig,
s valahányszor fölkelte önbecsülése visszahódításáért,
mindig arcába ütöttek a helytartók zsoldosai.

Most már keservében csak önmagát irtja
önpusztítással, létszámapasztással:
E nép minden harmadik tagja ősi földjén él ugyan,
de kívül a mai magyar államhatárokon.
Kényszerülöm látni a hazai Jeruzsálem pusztulását.

Pedig én az élet szépségeiről szerettem volna
énekelni: a harmóniáról, a világ csodáiról —
s mivé lettem? Vijjgó sirállyá, mely verdes
szárnyaival a háborgó vizek felett.

Az a hópihe

(Marikának)

Hópihe táncolt a kezeden;
földünk téli nap játszott,
úgy indult el ott a szerelem,
szedtem Neked hóvirágot.

Rám mosolyogtál s megköszönted.
Riadtan nézted mint csodát,
fátylat körénk rakéták szöttek,
míg futottunk a kerten át.

Ágyúk dörögtek a berekben;
aknák ríttak, vas-lidércek,
ágak nyögtek eszeveszetten
s tüzes foga nőtt a szélnek.

Sok év szökött meg életünkből;
hóvirág-csokrunk most is él: —
S hány vihar táncolt minket körül
járva szurdokok széleinél?

Fénytelen éjek templomából,
farkasüvöltés száll felém: —
S az a hópihe még ott táncol
asszonyom anyás tenyerén.

Barcs János

Mint sudaras ostor

Úszik a fény
kitárt mezők csillogásában
tükröződik a búcsúzó Nap
méh dönög egy ringó virágon
karolja a néma alkonyat

Táncba rándul
a dűlőszéli jegenyesor
ágak közt varjak harangoznak
míg a szél mint sudaras ostor
sziszeg: — s fut elébe a holdnak

Pihog a táj
rongyos felhők között szél vágat
iramodó patája dübög
nekidűti farát a fának
s lerázza az alkonyi ködöt

A „Fénylő fohászok” katekizmusa

Hajoljunk árnyékunk ölébe, és csillogó könnyeinket ne a hamisság szálaira fűzzük, hanem a szeretet hosszú, türelmes fonálára. Ekkor öröm lesz a jutalmunk Ihsász Kovács Éva és Bornemissza Jákói Attila verseinek olvasása közben.

A vallás mítosza nem a képzelt világ tükre, hanem a valóság emberarcú alkotása, teremtője; a szellem pozitív felragyogása, a fölmutatott szeretet előtt. Mondhatná valaki, hogy ez is fikció, de az alakoskodás nem a források természet, már pedig a hit és a költészet „itt” forrás..., tisztavízű, gyöngyöző kristálycsobogás a népi ősköltészet és a szent „liturgia” kútjánál.

Miért oly egyszerű az ilyen költészet?

Miért oly megható itt a szó?

Azért, mert nem mesterséges. Azért, mert nem úgy dicsőséges, mint az értelmetlen halál, hanem úgy dicsőséges ez, mint az Ómagyar Mária-Siralom feltámasztó, de mégis elsirató „mischangjai”.

*„Világ világa,
Virágnak virága,
Keserűen kínzatol,
Vasszegekkel veretel.”*

És ezzel csendül össze Ihsász Kovács Éva nemesveretű négy sora:

*„Erdő, szép Világom,
Mindig oda vágyom.
Isten nagy Hatalmát
Síromig meglátom!”*

Itt a magyar nyelv, régi időkbeli fölsejlt őshangja van jelen; a költészet alapmárványa egy léleknyugtató közegben, ahol talán túlbujánzik az érzelem, de ez az érzelem, túlemelő mivoltában is reménykeltő föltámasztás e számárkóróktól terhes mezőkön.

Jézus áldott születése.

Jézus teremtő hite.

Jézus csodás akarata.

Jézus tudatos bocsánata.

Jézus megváltó halála, és ennek közelében a szentek mitikus, de példamutató megnyilatkozásai, egy különös líra magjává válnak, s e költők mesterien forgatott tollain ki-virágzik — modern igékből szirmokat bont — egy újhangú „liturgikus” költészet. Lehet, hogy sokan kétségbe vonják ezt a megállapítást, de az elmaradt évek vallásos költészetének ketreceit felfeszítve, a csonka megnyilatkozás tanúi tudják, hogy a hosszan hallgató elfelejt beszélni.

Ihsász Kovács Éva és Bornemissza Jákói Attila feloldja a csendet, és úttörő kísérlettel elindulnak az egyházköltészet kálváriadombján fölfelé.

Kár, hogy a modern szó nem mindenütt lesz vezető hang. Van, hogy a sémászerű egyszerűség lerontja egy-egy vers lírai hatását. Kár, hogy a magasztosság túlzott hangsúlyozása egy elvárt kényszer hatása alatt görnyed, púposodik ki némely alkotásban.

De a szerzők bírják leleménnyel. Költőink nem tagadják meg önmagukat, múltjukat, s e jelentős megmutatkozással emberközelségű versekkel örvendeztetik meg a hívó olvasót.

A „Fénylő fohászok” c. versek megjelentek II. János Pál pápa őszentsége magyarországi látogatásának emlékére, a Rosszullátók Baráti Klubja kiadásában, 1991-ben.

ND

Sifter István

Madárhalál

A dunaparti korzón
egy nyárvégi napon,
fiatal párok nevettek
szikrázón, ballagón.
Egy fánál megálltak
kővé meredtek.
Rock zene bódult
egy távoli hajón.
Fekete kéregbe görcsösen
karmolt egy madár.
Kiszáradt szeméit égfelé
vetve, kővédermesztve
magához simogatta a halál.
A zene csak tombolt.
A tolla megrezdült.
Szárnyai közé repülést
játszó szél perdült.
A párok csak álltak.
Gyászoló szívükben
csodára vártak.
A zene ordított,
Fájdalmas kínjában
megkergült.

**Hívja az
EDB képviselőit!**

Metaforaamerikába emigrálsz

Jusztinának

délben a titkok északi felén
szürke szmokingban kávéznak a hasonlatok
'kilencvenben kettéválasztott szerelmünk zsebében
ebéd után el-elbóbiskol a magány

másfél éves tragédiám szünetében mosolyoghatsz
bekapcsolhatsz mindent a porszívót a pulzusomat
az élményfényesítő keféken kicserélheted szempilláimat

halasztódik a hallgatásom mert nem vagy itt
tintásüvegem hullámain metaforaamerikába emigrálsz

a tizedik verssorban akár gyalog is mehatsz
noha mindig működik a lift
könnyeid dollárra válthatod de tudom
neked fontosabb az érzelem mint a pénz
s egy őszinteséget magyari barna kötetre cserélsz

Kubik Imre

Nagymosás

amikor bugyiját mossa az erdő
vízcsapját megnyitja a felhő

hogyan legyen vizes a lába
gumicsizmában tereget a hársfa

Helyzetkép keret nélkül

az udvaron szappan nélkül
fürdik a venyige
kergetőzik a szél
egy tölgyfa szaladva jön ide

a csend hangszórói üvöltnek
az idő fülében művatta
üresek a tegnap zsebei
száz napomat magányom elmúlatta

Délelőtti chansen

hogyan hangjegyeit eltakarja
fekete nejlonhariznyát húz a kotta
irodalomórán a Szózat zokniját mosni
Vörösmarty szokta

az idő-iskolában rajzóra
elmúlást rajzol minden pillanat
kint huszonnégy fok sétál
a gesztenyefák alatt

Amikor nézem a szemed

Amikor nézem a szemed
A tengert látom mama
Hajózom veled messzire
Aztán haza

Amikor nézem a szemed
Virágok nyílnak mama
Dibeg-dobog tulipán szíved
Vigyél haza!

Amikor nézem a szemed
Csak téged látok mama
Otthon majd segíték neked
Vezess haza!

Csipkebokor

Csipke csipke tűzbokor
Változz lánnyá háromszor!

Legelőszőr alkonyra
Tűz nyíljon az arcodra!

Másodszorra éjfélkor
Fülbevalód lesz csillagból.

Harmadszor reggelre
Fátylad lesz a ködselyme.

Barcs János:

Hajnal

Kertek alól
a hajnal
berobogott;
sudas
szekerébe
friss lovakat
fogott:
Gyerekek
dalától
átkarolták
egymást a fák:
S énekelni
kezdett
köröttük a
harangvirág.

Madárdal

Új ruhájában vittem ki fiam a Duna mellé, ahol a madarak a fénytől, a színtől, az illattól részegen dalolták bele a boldogságukat a tavaszba. Alig győztem felelgetni a kérdéseire:

— És ez?... És ez?... És ez milyen madár?

Minden fáról, minden bokorról más-más dalt hallott. A városi bérlakástól sápadt arca kipirult, szeme csillogott, szája szétnyílt az ámulattól, míg a réten fától-fáig, bokortól-bokorig szaladgált.

S ekkor fedeztem fel új nadrágján a kátrányfoltot: — Mit csináltál, te ügyefogyott? Tönkretetted az új ruhád!... Erdemes is rád rendes ruhát adni...

Szeméből egy pillanat alatt eltűnt a fény, arcáról a pirosság. A sápadt, szobaszínű kisfiú állt előttem, s akkor tanultam meg, hogy minden rossz szó egy megfojtott madárdal...

Pályázat!

„*Diák, írd magyar éneket!*” címmel versíró-pályázatot hirdetünk általános és középiskolások részére. Pályázni lehet max. öt 16 soros verssel. A legjobb verseket a LANT c. folyóiratban közöljük. Az első három legjobb versíró 5000 Ft értékű jutalomban részesül. Továbbá sok könyvjutalom kerül kiosztásra.

Beküldési határidő: 1992. május 15.

A pályázatokat a szerkesztőség címére kell elküldeni.

LANT

A TINÓDI KLUB
IRODALMI FOLYÓIRATA
Főszerkesztő: Németh Dezső
Szerkesztőség: 1211 Budapest
Ady Endre út 5. III./10.
Telefon: 2-777-196

Kiadja a Tinódi Klub
Felelős kiadó: Féderspiel Géza

Készült: a DUNA-PRESS Kft. nyomdaüzemében
Felelős vezető: Palkó Zsuzsanna
A szedés-tördelés a SZOROBÁN BT. munkája.
Ügyvezető: Szabó Imre

ISSN 0865-8633

INFORMÁCIÓK

Gratis et franco!

HÍVJA

az EDB Magyarországon működő
képviselőit!

BÁBOLNA:	34 69-448
BÉKÉSCSABA:	66 27-172
BUDAPEST:	1 333 858
PÉCS:	72 13-981
SZEKSZÁRD:	74 16-763
SZIGETSZENTMIKLÓS:	24 66-141

A kérdés nem kerül semmibe!

Figyelem! Fizessen elő a LANTRA! Egy évre, postaköltséggel együtt mindössze 200 Ft.
EDB tagok figyelmébe: A LANT c. folyóirat az EDB tagjainak ingyenes.

A jövőben hirdetési mellékletet jelentetünk meg, amelyben az EDB tagok, 70x30 mm-es hirdetéseit ingyen közöljük.

A támogatásokat továbbra is köszönjük, és kérjük átutalni az OTP 512-026273-8 sz. számlánkra. Támogatóinkról — kérésre — rövid tájékoztató riportot közlünk.

Támogatókat keresünk a „*Diák, írd magyar éneket!*” c. pályázat nyerteseinek jutalmazásához.

Lapunk nem nyereséges kiadvány, ezért a közölt művekért szerzői jogdíjat nem fizetünk:

Info.-Com.

Nemzetközi információs rendszer

Az EDB Europäische Datenbank kereskedelmi, gazdasági, műszaki információ szolgáltatással foglalkozik. Hamburg-Norderstedtben működő nagyteljesítményű számítógéppontban olyan szakemberek dolgoznak, akik naprakész ismeretekkel rendelkeznek a világ piaci lehetőségeiről.

Az EDB adatbankja kapcsolatot tart fenn az EGK országainak nagy adatbankjaival, de ez a kapcsolat kiterjed 25 Európa-i országra, ahol az EDB-nek 72 képvisellete működik. Az EDB tagvállalatainak száma meghaladja a 9 milliót. Közép és Kelet-Európa országában is fokozatosan épülnek ki az EDB információs hálózatok. Magyarországon kívül, Csehszlovákia, Lengyelország, Bulgária, Ukrajna, Oroszország tagja az EDB információs rendszerének. Az EDB több egyetemmel, főiskolával tart fenn kapcsolatot, így a széleskörű információ és adatbankhálózat lehetővé teszi, hogy tagjaink minden kérdésére kielégítő választ tudunk adni.

Információ nélkül nincs gazdasági élet!

A multinacionális nagyvállalatok megengedhetik azt a luxust, hogy saját információs rendszert működtetnek, de egy ilyen rendszer költségei nagyon magasak. Az EDB, a közép és kisvállalatok információ igényeit kívánja kielégíteni, elérhető áron.

Az EDB Európa egyik legnagyobb információ piaca.

Tagjaink alapadatain kívül öt tevékenység, szolgáltatás vagy termék megnevezését tároljuk adatbankunkban. Az adatok változtatását — írásban történő bejelentésre — folyamatosan elvégezzük. Az öt adat világos értelmezése érdekében tagjaink — egy külön lapon — magyarázatot fűzhetnek a megadott rövid meghatározásokhoz. A beérkezett adatokat Magyarország pécsi központja lefordítja német nyelvre, és így kerül továbbításra az Európa-i központba, Hamburg-Norderstedtbe.

Az EDB szakemberei elemzik a beérkezett adatokat, majd a nagyteljesítményű számítógépes adatbanknak kérdéseket tesznek fel. Ha a helyi adatbank nem ad kielégítő választ a feltett kérdésre, további nemzetközi adatbankokban történő kereséssel már megfelelő információ áll rendelkezésre a kérdés megválaszolásához.

Tagjainkkal állandó kapcsolatot tartunk fenn. A bejegyzést követően ellenőrzőlapot küldünk vissza, hogy az új belépő meggyőződjön adatainak helyes értelmezéséről. Ha

az adatbankban történő keresés eredményeként érdeklődés mutatkozik valamely szolgáltatása vagy terméke iránt, gondoskodunk az üzleti kapcsolat létrehozásáról.

Tagjainknak lehetőséget biztosítunk az adatbankban történő keresésre is. Tehát gazdasági döntéseiknél nem marad egyedül, mert az alapszolgáltatásokon felül egész évben kérdéseket tehet fel adatbankunknak. Láthatóan komoly esély mutatkozik a nemzetközi kereskedelembe történő bekapcsolódáshoz, és a partnerkapcsolatok kiépítéséhez.

Nagy gazdasági változások korát éljük.

Egyetlen vállalkozó vagy kereskedő sem engedheti meg azt a luxust, hogy információ hiány miatt a gazdasági élet peremére szoruljon, ezért az előrelátó gazdasági vezető jól dönt, ha tagja lesz egy hatékony információs rendszernek.

Az EDB az Ön partnere!

Országos információs rendszer

Az EDB, a nemzetközi információs rendszer mellett, EDB-Szerviztelefon néven, országos számítógépes adatbankhálózatot épít ki. Magyarországon a Budapest-i képviseleten kívül már hat önálló megyei képviselő működik. A képviselők munkájának koordinálását az EDB Magyarország-i központja, a pécsi EDB Adatszolgáltató KFT. látja el.

Aki vállalkozó, kisiparos, szolgáltató vagy kereskedő az tudja, hogy a reklám milyen komoly költséget jelent. Reklám nélkül a vállalkozás hatékonysága nagyon alacsony. Az EDB-Szerviztelefon segít ezen a gondon, mert — öltetesen — telefonszámaink reklámozásával a lakosság és a közületek is ingyenes információhoz jutnak, tagjaink pedig elfogadható áron bővíthetik ügyfélkörüket.

Az EDB-Szerviztelefon hálózat az egész ország területére kiterjed, tehát tagjaink kiejárlása ezáltal széleskörűvé, és hatékonyá válik.

Tagjaink alapadatain kívül a szolgáltatásról, termékről, gyártmányról húsz rövid információt tárolunk. Az adatbankban történő változást — bejelentésre — folyamatosan átírjuk, így gyors változások esetén is naprakész információkkal rendelkezik adatbankunk.

Itt nem egy kezdő adatbank-próbálkozásról van szó! Rendszerünk komoly nemzetközi tapasztalatokra épül.

A lakosság, a vállalkozók megjegyzik telefonszámainkat, és hívják adatbankunkat, mert a kereskedelmi információk mellett közérdeklő tudnivalókkal is szolgálunk a hozzánk forduló érdeklődőknek. Az EDB-Szerviztelefon tagjai is érezni fogják, hogy vállalkozásuk mögött egy erős nemzetközi partner áll.

**Az EDB
25 országban rendelkezik
képviseléttel, jelenleg 72 irodával.**

A nagyvállalatoknak önálló információs rendszerük van. Az ilyen rendszer fenntartása nagy költséget jelent. Saját információs rendszer finanszírozását kisebb cégek nem vállalhatják.

A GYORS INFOMÁCIÓ NAPJAINKBAN NAGY ÉRTÉK!

Az EDB 9 000 000 vállalat, vállalkozó adatait tárolja és folyamatosan karbantartja.
Ha az **ÖN CÉGE** belép az **EDB INFO.-COM** nemzetközi információs rendszer tagjai közé, egész évben kérdéseket tehet fel adatbankunknak.

Nem marad egyedül, mert gazdasági döntéseinek meghozatalában is segít az
EURÓPA ADATBANK.

**Europäische DatenBank
Európa AdatBank**

Mit kérdezhet Ön az adatbanktól?

- ☐ Termékeire vevőt kereshet.
- ☐ Ajánlhatja szolgáltatásait.
- ☐ Szolgáltatást kereshet.
- ☐ Árut, alkatrészt, gépet kereshet.
- ☐ Műszaki információt kérhet.

- ☐ **KERESKEDELEM!**
- ☐ **KOOPERÁCIÓK!**
- ☐ **Export, import!**

Hogyan szolgálja Önt az adatbank?

- ☐ Nyelvi problémája nincs, mert kérdéseit bármely nyelvre lefordítjuk.
- ☐ Az alapadatokon kívül az Ön cégéről 5 információt tárolunk.
- ☐ Ön egy adott termékre célirányos kutatást kérhet.
- ☐ Adatait folyamatosan változtathatja.
- ☐ Ha üzleti partnert találunk azonnal értesítjük.

**AZ EDB EGÉSZ EURÓPÁBAN OLYAN SZAKEMBEREKSEL DOLGOZIK EGYÜTT,
AKIK A NEMZETKÖZI PIACOT JÓL ISMERIK,
ÉS ARRÓL NAPRAKÉSZ INFORMÁCIÓKKAL RENDELKEZNEK.**

EDB EURÓPAI UTITÁRS!